Pisarakirje

Syyskuu 2010

Isommalla harpilla

Pisaran toiminta on alkanut reippaasti yli 10 v sitten, aivan pienestä alusta. Neuvostoliiton vaihtuminen Venäjäksi tarjosi monelle meistä mahdollisuuden lähetystyöhön. Kuinka moni onkaan käynyt vuosikaudet pyhäkoulua ja laulanut lähetyslauluja aina ”Mustasta Saarasta” ”Ylitse kaikkien rajojen” saakka. Lähetyskäsky on opeteltu, sydän on siihen yhtynyt, vaan miten käytännössä? Mustan Saaran maa on kaukaisuudessa niin ajallisesti kuin paikallisesti.

Rautaesirippu romahti, tie aukeni. Me kaikki, jotka jo olimme ankkuroituneet arkiseen aherrukseemme, näimme mahdollisuuden lähteä – edes hetkeksi – muutaman sadan kilometrin päähän lähetystyöhön. Mikä arka riemu! Että minäkin, sittenkin… Kohteet valikoituivat ajan asettamissa rajoissa. Viipuri, Raja-Karjala, Pietari, ehkä Novgorod, Viro. Ja sitten taas kotiin ja töihin. Lähtijöitä oli yhä useampia, oliko jo tungosta?

Opetuslapset ovat saaneet tehtäväksi mennä maan ääriin saakka. Käsillä oleva Pisaran ylimääräinen tiedote kertoo uudesta kurkotuksesta Murmanskin vankiloihin. Se ei ole enää viikonloppureissailua vaan edellyttää lomaa tai eläkkeellä oloa. Upeaa, ettei evankelioimiselle ei ole asetettu ikärajaa. Herra itse vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen.

Olisiko vielä muitakin kohteita?

- Eeva Halme -

Rukous- ja kiitosaiheet

- Kiitos onnistuneesta Murmanskin matkasta.
- Kiitos ystävistä, uskon sisarista ja veljistä, joita kukin on Pisaran kautta saanut.
- Vankilalupien saamisen puolesta.
- Uusien Murmanskin matkojen puolesta, että lähtijöitä ja varoja olisi.
- Kaikille kirjeen lukijoille uskoa ja ohjausta tulevaan.

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus ”Isommalla harpilla”
Eeva Halme ..... sivu 1

Rukous– ja kiitosaiheet ..... sivu 1

Pisarakasvo
Liisa Lankinen..... sivu 2

Pisara elävää vettä
”Matkailua”
Pekka Vauromaa..... sivu 3

Matkaraportti:
Espoon-Kouvolan ryhmä
Murmansk 18-23.8.....sivut 3 - 6

Murmanskin satamakaupunkia Jäämeren äärellä

Pisarakasvo Liisa

Elizaveta ”Liisa” Lankinen

Liisa on syntynyt Leningradin alueella Uljankan kylässä helmikuussa1939. Sodan alkaessa, maaliskuussa 1941 suomalainen äiti lähti Eestiin lasten kanssa, jossa hänen isänsä siis Liisan isoisä oli syntynyt. Saksalaiset sotilaat ottivat kuitenkin heidät kiinni ja veivät Eestiin keskitysleirille. Suomalaisen syntyperän vuoksi heidät vapautettiin ja he jäivät Eestiin asumaan isoisän synnyinsijoille.

Sodan loppuessa Liisa pääsi takaisin kotimaisemiin Uljankaan. Mutta heidän kotitalonsa oli poltettu ja viranomaiset määräsivät, että heidän oli lähdettävä Siperiaan. Neuvokas äiti pääsi kuitenkin pakenemaan uudestaan Eestiin. Eestissä kului koko Liisan nuoruus, siihen saakka kunnes hän muutti Leningradiin yliopistoon opiskelemaan. Valmistuttuaan Liisa sai työpaikan näkövammaisten kulttuuritalon johtajana, jossa hän teki pitkän päivätyön aina eläkkeelle jäämiseen saakka.

1993 Liisa alkoi käydä Pushkinin seurakunnassa ja liittyi kuoroon. Hänen ystävänsä Kanadan suomalainen Aino Soini oli käymässä Venäjällä 1998 ja häntä Liisa opasti Viipuriin. Tällä matkalla Liisa ja Tarja Kauppinen tapasivat ja tästä tapaamisesta alkoi Liisan yhteistyö Pisaran kanssa. Aluksi Liisaa suuresti pelotti, osaako hän toimia tulkkina, kielitaito tuntui puutteelliselta ja varsinkin hengellinen sanasto oli aivan vierasta. Myös meno vankilaan pitämään tilaisuuksia tuntui alkuun oudolta. Mutta asia kuitenkin kiinnosti Liisaa ja niinpä hän lupautui toimintaan mukaan.

Vuosien saatossa Liisa on tehnyt paljon vankilavierailuja, yhteensä useita satoja. Kaikki Pietarin vankilat ovat Liisalle tutuja. Narkomaanikoteihin ja lastenkoteihin on kertynyt lukuisia vierailuja vuosien varrella. Liisa on aina valmis tulemaan tilaisuuksiin eikä hän arastele vaivannäköä, siitä osoituksena Murmanskin matkamme, johon Liisa heti suostui kun häntä mukaan pyysin. Liisa on ystävystynyt monen pisaralaisen kanssa. Liisan ja toisen pitkäaikaisen tulkin Eleonora Srypinan vastuulla on paljolti ollut suhteemme Venäjän vankilaviranomaisiin. Usein tulkit ovat virastossa vierailleet ja soittaneet lupien perään. Kerran vankilaan pääsy oli vaikeaa, mutta Liisa piti pintansa, eikä antanut periksi, jolloin lopulta portinvartija sanoi puhelimessa johtajalle: ”Tämä on yksi pässi, ei lähde mihinkään. Ottakaa nyt nämä vastaan”, ja niin ryhmä pääsi vierailulle. Liisan päättävyys ja suoruus on Venäjällä kovaa valuuttaa, nuoret virkailijamiehet ovat tavallaan aseettomia, koska kulttuuriin kuuluu itseään vanhempien naisten kunnioittamnen.

Liisalla ei ole omia lapsia, mutta hän on kasvattanut miehensä veljen kolme lasta, jotka jäivät pieninä orvoiksi. Nyt lapset ovat jo isoja ja opiskelevat yliopistossa. Liisa on kiitollinen siitä, että hän on voinut toimia tulkkina. Tulkkaus on antanut uskon vahvistusta, monet todistuspuheenvuorot ovat tuoneet Liisan oman uskon eläväksi ja hän kokee saaneensa niistä uudestisyntymän. Liisa pyytää myös rukoilemaan, että hänen miehensä Volodja saisi uskonlahjan.

Me kaikki pisaralaiset kiitämme Liisaa pitkästä ystävyydestä ja rukoilemme Herraa, että ystävyytemme ja terveytemme mahdollistaisi vielä pitkän yhteisen taipaleen tulevaisuudessa.

- Haastattelija: Pekka Vauromaa -

Liisan (toinen oikealla) syntymäpäivillä Pisaran alkuaikoihin. Mukana mm Liisan lapset ja vasemmalla Tarja Kauppinen.

Pisara elävää vettä

Matkailua

Miksi kuljemme ympäriinsä, miksemme vain ole kotona ja hoida puutarhaa? Tarkoitus on tietenkin evankeliumi, tuo Jeesuksen meille järjestämä pelastussanoma. Tehtävämme on määritelty useammassa kohdassa Matteus 28 kertoo siitä, että Hänen opetuslapsinaan meidän tulisi tehdä kaikista hänen opetuslapsiaan. Markus 16 määrittää toimialueeksemme koko maailman. Luukas 24 antaa sanoman, joka on Jeesuksen Kristuksen kautta tuleva pelastus. Johannes 20 kertoo meille, että Jeesus on valtuuttanut meidät. Vielä Apt.1:8 lupaa, että saamme voiman evankeliontiin, kun Pyhä Henki tulee meihin.

Meidän tehtävämme on itseasiassa varsin yksinkertainen ja vaivaton verrattuna siihen aikaan, jolloin Jeesus on ollut maanpäällä. Tai siihen, jolloin Hän oli jo noussut taivaaseen. Johannes 16:ssa jotkut opetuslapsista kyselivät toisiltaan: "Mitä hän oikein tarkoittaa sanoessaan: 'Vielä vähän aikaa**,** ettekä te näe minua, taas vähän aikaa**,** ja te näette minut jälleen'? Ja mitä Hän tarkoittaa, kun sanoo menevänsä Isän luo?

Muutoinkin sen aikaiset ihmiset ovat saaneet kokea paljon sellaista, joka ei ole ymmärrykseen sopinut, vaikka heillä ovat olleet Vanhan Testamenttin kirjoitukset luettavanaan. Tapahtumat eivät ole vastanneet sen ajan messiasodotuksia. Henki ei ollut vielä avannut apostoleille Jeesuksen Kristuksen valtasuuruutta, todellista merkitystä ihmiskunnalle.

Meillä tilanne sen sijaan on yksinkertaisempi. Raamatusta voimme lukea oikeastaan kaiken mitä tarvitsemme: maailman synnyn, syntiinlankeemuksen, Jumalan antaman lain, monta asiaa ja ohjetta elämään, sekä myös evankeliumin. Voimme jättää myös omat yksityiskohtaiset odotuksemme Jeesuksen toisesta tulemisesta Hänelle itselleen, ikäänkuin viisastuneina kahden vuosituhannen takaisista odotuksista. Voimme elää sitä uskon osaa todeksi mikä meillä on, itsensä Jumalan laatiman toimintasuunnitelman mukaan.

Evankeliumi on uskovalle pelastukseksi ja siinä on Jumalan voima. Meitä kehoitetaan keräämään aarteita taivasten valtakuntaan. Kaikki ne, jotka olemme voineet kutsua Kristuksen yhteyteen, ovat niitä aarteita, joita taivaaseen keräämme. Tämä kaikki, esirukoukset, lahjoitukset, matkat ja kaikki moninainen mukanaolo on kiitoksemme Jumalalle saamastamme uskonlahjasta. Jaamme lahjaamme eteenpäin aina seuraaville ja he taas seuraaville ihmisille. Näin lahjamme suurenee entisestään, yhä useampien kuullessa evankeliumin sanomaa.

- Pekka Vauromaa -

Matkaraportti

Espoon – Kouvolan ryhmä, Murmansk 18. – 23.8.2010

Matkalla mukana: Pekka Vauromaa Vihdistä, Tuula Tapanainen Espoosta, Marianne Jämsä Kouvolasta ja Reino Letonsaari Ristiinasta. Tulkkina toimi Liisa Lankinen Pietarista.

Johdatusta matkan toteutumisessa
Pekalla syntyi ajatus Murmanskin evankelioimisretkestä erään Pietarin matkan yhteydessä. Alustavaksi ajankohdaksi sovittiin elokuun puoliväli. Asia eteni ihmeellisesti, kun eräässä tilaisuudessa 97 -vuotias kiinanlähetti Päivö Parviainen kertoi lähtevänsä Murmanskin vankilaan elokuun lopussa. Näin saimme yhteyden Pellon eläkkeellä olevaan pappiin Paavo Korteniemeen, joka tekee työtä Murmanskin vankiloissa ja hän lupasi järjestää meillekin luvat.

Pitkä ajomatka
Matkaa Vihdistä Murmanskiin kertyy n. 1500 kilometriä, mikä aluksi tuntui haasteelliselta. Paavo Korteniemen suosituksesta ajoimme yöpymään Ivaloon ja siitä seuraavana päivänä n. 300 kilometrin matkan Murmanskiin. Paluumatkalla yövyimme etelämpänä eli Sodankylässä. Näin toteuttaen saimme ajaa valtaosan matkaa Suomen puolella. Ajomatkaa kevensi hyvä ryhmä, neljän ajajan vuorottelu ja hyvä ajokeli.

Murmansk on kaikkein suurin napapiirin pohjois-puolella sijaitseva kaupunki.

Matkaraportti

Espoon – Kouvolan ryhmä, Murmansk 18. – 23.8.2010

Arktinen kaupunki
Murmansk sijaitsee Jäämeren vuonon rannalla niin, että kartasta katsoen pohjoisen Norjan raja on lähempänä kuin Suomen raja. Meiltäkin kyseltiin, olemmeko norjalaisia, kun otimme menomatkalla kyytiin marjastajapariskunnan, joka oli tullut tukkirekalla marjaan ja sieneen yli 100 kilometrin päähän ja halusivat nyt palata kotiin, kun saalis oli melko heikko.

Inkerin kirkon seurakunta
Saimme yöpyä Inkerin kirkon Murmanskin seurakunnan vanhassa kokoontumistilassa kerrostalon alakerran huoneistossa, jossa kerrossänkyjen lisäksi oli seurakunnan kirpputorivarastoa ja pieni keittiö. Tähtiä ei majoituspaikassamme paljonkaan liene ollut (ei lämmitystä eikä lämmintä vettä), mutta turvallisen yöpaikan se antoi meille ja autollemme.

Seurakunnan nykyinen kirkkotila on kaupungin keskeisessä osassa myöskin kerrostalon alakerran huoneistossa. Molempia tiloja on Reino ollut vihkimässä (vuosina 1995 ja 2000) Karjalan rovastikunnan lääninrovastina toimiessaan. Seinällä komeilee piirros tulevasta oikeasta kirkkorakennuksesta, jolle on jo tonttikin olemassa. Tässä siis haastetta ja unelmaa nuorehkolle kirkkoherralle Aleksandr Voltshokille, joka lupautui tänne vaimonsa Annan kanssa työhön viideksi vuodeksi, mutta ovat olleet jo kymmenen vuotta. Vanhojen inkeriläisten lisäksi seurakunnassa toimii aktiivisesti nuorten joukko ja toiminta tapahtuu jo venäjän kielellä

Vankilalähetti
Paavo Korteniemen kautta olimme saaneet yhteyden hänen tulkkiinsa Ludmilaan, joka on helluntaiseurakunnan jäsen ja toimii alueen vankiloiden kanssa. Hän tuli tapaamaan meitä tuloiltanamme kertoen työstään ja alueen vankiloista, joita on kaikkiaan kuusi. Me olimme saaneet luvat kolmeen niistä. Ludmilan suomen kielessä kuului taustalla pehmeä Karjalan kieli, sillä hänen äitinsä on Vienan karjalaisia.

Vankila no 16
Ludmila tuli noutamaan meitä perjantaina aamulla ensimmäiseen kohteeseemme, joka sijaitsee jonkun matkaa kaupungin ulkopuolella Murmanshiissa. Se on n. 1300 rikoksen uusijan paikka, jossa meidät otettiin ystävällisesti vastaan. Iloitsimme erityisesti siitä, että saimme luvan kuvata, mikäli miehet sallivat. Kuvaaminen on Pietarissa nykyisin kiellettyä tai ison summan takana. Vankilan klubille oli kertynyt n. 40 miestä, jotka valittelivat pientä osallistujamäärää, syynä tilaisuuden huono tiedottaminen ja samaan aikaan oleva sauna.

Täällä toimii protestanttinen seurakunta, josta oli kahdeksan miestä paikalla. Iloisina he kertoivat, että ensi viikolla on neljän miehen kaste. Viiden miehen ryhmä soitti ja lauloi hengellistä musiikkia, osa kappaleista oli meillekin tuttuja. Meidän puheemme

Inkerin kirkon Murmanskin srk:n pastori vaimoineen.

olivat perusevankeliumia: Reino puhui Jumalan kolminaisuudesta ja uskon tuomasta toivosta, Marianne uskossa kasvamisesta, Tuula Raamatusta Jumalan ilosanomana ja tänäänkin voimassa olevista lupauksista ja Pekka Jumalan muuttavasta voimasta omassa elämässään. Jälleen Pekan puhe entisenä vankina oli koskettava ja miehille toivoa tuova.

Seurakunnan vanhin, iältäänkin vanha, kepin kanssa liikkuva mies, piti meille kiitospuheen kaikkien puolesta. ”Käykää jatkossa tihiämmin”, oli pyyntö, kuten Liisa sen meille tulkkasi. Hän pyysi myös, että lähettäisimme hänelle teetä, makeisia ja vaatteita, joita hän jakaa tarvitseville. Vanki saa ottaa vastaan joka kuukausi 20 kilon paketin. Monet halusivat tulla kuvatuksi ja toivoivat meidän myös lähettävän kuvat. Jaoimme tuliaisina Uusia testamentteja ja raamatunlauselappusia seurakunnan käyttöön, Tapio Nousiaisen kirjaa Yksi ainoa elämä, kyniä, postikortteja sekä huumevalistusvihkosia. Muusikot saivat Pekalta Pisaran levyjä, jossa on sekä suomenkielisiä että venäjänkielisiä lauluja.

Kyselimme, mistä miehet olivat tänne tulleet. Paikallisten lisäksi miehiä oli Karjalan alueelta, Pietarista mutta myös kauempaa Venäjältä.

Vankilaseurakunnan kuoro ja orkesteri

Sanankuulijoita vankilasssa.

Ludmila oli täällä ”kuin kala vedessä”, hänellä oli monia tuttuja ja hän hoiti miesten asioita. Eräs miehistä antoi kuvata itsensä mustassa ortodoksi-asussa, sillä hän toimii täällä ortodoksipapin avustajana. Vankilan pihassa on pieni ortodoksi-kappeli, missä pidetään jumalanpalveluksia. Kuvauksen jälkeen hän tuli muiden joukkoon vangin vaatteissaan. Tilaisuuden jälkeen meitä saattanut upseeri esitteli vankilan museota, mm. erilaisia rangaistussellejä, joita on käytetty.

Vankila no 18
on myös rikoksen uusijoiden paikka, jossa on n. 700 miestä. Pienessä kokoustilassa oli meitä odottamassa 24 vangin ryhmä. Täälläkin saimme musiikkia omasta takaa. Kitaristilla oli kaunis ääni, häntä säesti kaksi miestä.

Tilaisuudesta muodostui lämmin yhteinen hetki, jonka jälkeen miehet tulivat juttelemaan ja Ludmila hoiti omia ”poikiaan”. Yksi miehistä iloitsi siitä, että on pian vapautumassa 11 vuoden jälkeen. Suomea vähän puhuva poika valitti, ettei pääse uskon asioissa eteenpäin. Yksi miehistä oli ollut Pietarin vankilassa ja siksi hänellä oli yhteisiä tuttuja Liisan kanssa. Unkarilaissyntyinen poika pyysi unkarinkielistä Raamattua, jonka Tuula lupasi toimittaa samalla, kun hän hankkii Ludmilalle karjalankielisen lastenraamatun. Tännekin jäätiin kaipaamaan jatkoa: tulkaa uudelleen!
Pois lähtiessä meitä saattanut upseeri esitteli vankilan kauniin ortodoksikappelin. Siellä oleva päivystävä vanki kertoi, että myös muslimit käyvät kappelissa.

Asunnolle ajaessa sattui erikoinen tilanne. Pekka oli risteyksessä vilkku päällä kääntyäkseen, kun poliisi koputti ikkunaan ja ystävällisesti kertoi, että kääntyminen on kielletty. Hienoa palvelua poliisilta turistille, joka ei aina huomaa Venäjän erikoisia risteysten kääntymiskieltoja.

Rantavankila
Lauantain kohteemme oli vankila no 17, jota kutsutaan rantavankilaksi. Se sijaitsee kaupungissa lähellä rantaa, missä on sukellusveneiden telakka. Pieneen kokoushuoneeseen oli kertynyt n. 30 miestä.

Täälläkin saimme pitää hyvän kotoisan tilaisuuden miesten kanssa. Paremman musiikin puutteessa lauloimme yhdessä ”Me teille rauhaa toivomme..” ja jonkin muunkin laulun.

Kaksi miehistä puhui hyvää englantia, toinen heistä oli työskennellyt hotelli Pulkovskajan baarissa. Se on meille tuttu hotelli tulkkien tapaamispaikkana (ja siistinä vessapaikkana). Yksi mies oli tavannut meidät Pietarissa Gaazan vankisairaalassa ja muisti Liisan. Hän on muslimi ja kiitti työstä, jota teemme Pietarissa ja nyt täällä.

Nähtävyyksiä ja laitapuolta
Rantavankilan jälkeen Ludmila esitteli meille kaupunkia. Näimme vuonoa ja laivoja, kaunista kaupunkia ja sen ympärillä levittyvää arktista luontoa. Koska oli lauantai, oli liikkeellä marjastajia mutta myös juhlijoita, sillä hääparien on tapana vierailla mm. Aljoshan patsaalla. Patsas on 37 m korkuinen ja pystytetty niiden sotilaiden kunniaksi, jotka puolustivat kaupunkia toisen maailmansodan aikana saksalaisia vastaan ja säilyttivät rautatieyhteyden piiritettyyn Leningradiin. Vanhan majakan sisällä äänitehosteina velloivat sukellusveneen vesimassat, ja muistokirjoihin oli kirjattu meren vaatimien uhrien nimiä eri vuosilta.

Vierailimme ortodoksikirkon luostarialueella, jota rakennettiin pyöröhirsistä esikuvana Petsamon luostari. Valmiina oli jo kirkko ja joitain munkkien asuinrakennuksia, mutta paljon oli vielä kesken.

Alueen vieressä on asunnottomien miesten heikkokuntoisia rakennuksia, uusi on ortodoksikirkon suunnitelmissa. Ludmila vei meidät taloon, jonka kahdessa ahtaassa huoneessa miehet majoittuivat. Jokaisella oli oma tarinansa. Vankilasta vapautunut nuori mies odotteli kolmatta kuukautta viranomaisilta passia, mikä on olennainen dokumentti kaikessa elämisessä. Valtion tulee myös osoittaa asunto, sitä vain voi joutua odottamaan. Toinen vankilasta vapautunut mies oli kyllä saanut viralliset paperit, mutta asuntoa hän oli odottanut jo vuosia.

Asunnottomien parakkeihin toivottiin saatavan vuodevaatteita. Oikealla Ludmila.

Levähdystauko Ivalossa

Vanha merimies oli jäänyt työttömäksi. Yhteiskunnan muuttuessa merimiesten asuntolakin oli lakkautettu ja nyt tuo vanha mies asui kodittomien majassa Tällä hetkellä asunnottomia oli 22 ja yhteishenki hyvä. Vaikka tilaa ei ole, ei uusia tulijoita ajeta pois. Viereisessä huoneessa yksi miehistä sanoi, että te varmaan tulette arvostelemaan meidän olojamme, mutta kun kuuli millaisilla asioilla liikumme, muuttui asenne meitä kohtaan. Kun kyselimme omaisten avusta, sanoi yksi miehistä, että vieraat voivat olla parempia kuin sukulaiset. On hyvä, että on niitä, jotka ymmärtävät ja hyväksyvät.

Ortodoksikirkko antaa miehille ruuan ja auttaa sairaita. Ludmila auttaa monin tavoin, mm. asioissa viranomaisten kanssa. Vankilamatkojen tekijät voisivat tuoda tänne vaatteita ja vuodevaatteita.

Jumalanpalveluksessa

Saimme olla sunnuntaiaamuna luterilaisessa seurakunnassa. Saarnan piti Arvo Konttinen vierailevasta lestadiolaisryhmästä ja Reino avusti kirkkoherraa ehtoollisessa. Saimme kuulla seurakunnan ajankohtaisia uutisia. Nuoret olivat lähdössä maanantaina Suomeen leirille ja vanha kiinanlähetti Päivö Parviainen oli tulossa seuraavana sunnuntaina. Kun kirkkoherra kuuli työstämme, hän pyysi meitä kertomaan tulostamme ajoissa seuraavalla kerralla, sillä hän haluaisi lähteä mukaan vankiloihin.

Paluumatkalle
lähdimme syvästi kiitollisina kohtaamisista, varjeluksesta ja siitä, että olimme saaneet olla pieneltä osin mukana Jumalan työssä. Rukouksemme on, että Hän itse siunaisi kylvön sanansa mukaan.

Ajomatka rajalle muistutti käytännön hankaluuksista. Joku niistä syvistä kuopista oli aiheuttanut vanteeseen vääntymän. Pääsimme kuitenkin Suomen puolelle ennen kuin vaihdoimme renkaan.
Raja Joosepin tullissa olimme molemmilla kerroilla ainoat asiakkaat. Työ sujui leppoisasti ilman ongelmia. Suomen puolelle päästyämme halusimme nauttia hetken Suomen ihanasta luonnosta istuen hiljaa tunturijoen rannalla, sen solinaa kuunnellen.

Paluumatkalla totesimme kaikki yhdessä, että ei tämä matka ollutkaan niin hankala kuin olimme pelänneet. Jospa tämä ei jääkään viimeiseksi matkaksemme! Myönteiseen kokemukseen vaikutti tietenkin hyvä, yhteen toimiva ryhmä. Kiitos tästä työtoveruudesta!

- Tuula Tapanainen -

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Vankilatyö 529806-20011718 Vihdin ryhmä

Vankilatyö 529700-20092657 Espoon-Kouvolan ryhmä

Lapsityö 529806-20012690

Vapaaehtoinen **jäsenmaksu** 10 e/vuosi 529700-20093267
(maksuun merkintä Jäsenmaksu)

Poliisihallitus on myöntänyt 11.6.2010 Pisara ry:lle rahankeräysluvan no POHADno/2010/1732 ajalle 1.7.2010 - 1.12.2011 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön Venäjällä vuosien 2010 - 2012 aikana

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi